

ιερωσύνης; ἀλλὰ οὗτος τὸν ἀποδεικνύει μᾶλλον ἀξιοκαταφρόνητον, ἐὰν αὐτὸς διὰ τῆς ἀνόμου διαγωγῆς ἐξευτελίῃ τὸν ἱερὸν τοῦτον χαρακτήρα. Διὰ τὴν σέβεται ὁ λαὸς τὸν ἱερέα του, πρέπει νὰ τὸν γνωρίζῃ, ὅτι ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ οἰκοδομήσῃ τὸν πιστὸν, τὸν δὲ κλονοῦμενον εἰς τὴν πίστιν νὰ ὑποστηρίξῃ, καὶ τὸν μὲν τεθλιμμένον νὰ παρηγορήσῃ, τὸν δὲ ἁμαρτῇ νὰ φωτίσῃ. γνωρίζει ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον του, καὶ τὸν θέλει νὰ ἦναι φῶς τοῦ κόσμου, καθὼς τὸν ὠνόμασεν ὁ Σωτὴρ· ‘Υμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου.’ Ἀλλὰ, διὰ νὰ φωτίσῃ ἄλλους, πρέπει νὰ ἦναι αὐτὸς πρῶτος φωτισμένος.—*M. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.*

ΑΝΘΗ.

ΑΝΘΗ! τὰ ἀθωότατα καὶ ἀπλούστατα ὄλων τῶν δημιουργημάτων,—παίγνια τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καλλωπίσματα τοῦ τάφου, καὶ σύντροφοι τῶν κρυερῶν λειψάνων εἰς τὴν νεκροθήκην! *Ἀνθη*, προσφιλέστατα εἰς τὸν χυδαῖον, καὶ περισπούδαστα εἰς τὸν βαθύνοα ὁπαδὸν τῆς ἐπιστήμης! *Ἀνθη*, παντὸς φθαρτοῦ πράγματος τὰ πλεον ἐπουράνια! *Ἀνθη*, τὰ ὅποια ἀδιαλείπτως ἀνυψοῦν εἰς μὲν τὰς οὐρανοὺς τὰ εὐγνώμονα, εἰς δὲ τὸν ἄνθρωπον τὰ ἱλαρὰ των βλέμματα· μέτοχοι τῆς ἀνθρωπίνης χαρᾶς, παρηγορηταὶ τῆς ἀνθρωπίνης λύπης· σύμβολα κατάλληλα καὶ τῶν θριάμβων τοῦ νικητοῦ, καὶ τῶν ἐρυθμάτων τῆς νεάνιδος νύμφης· εὐπρόσδεκτα εἰς τὰς πληθούσας αὐλὰς, καὶ χαρίεντα εἰς τοὺς μονήρεις τάφους! *Τὰ ἄνθη* σημαίνουν εἰς τὸν τόμον τῆς φύσεως ὅ,τι ἡ φράσις, ‘*Θεὸς ἀγάπη ἐστίν*,’ εἰς τὸν τόμον τῆς ἀποκαλύψεως. ‘*Ὅποια ἔρημος ἤθελεν εἶσθαι κόσμος χωρὶς ἄνθρωπος!*’ *Ἦθελεν εἶσθαι* πρόσωπον χωρὶς μεδίαμα, συμπόσιον χωρὶς φιλοφροσύνην. *Δὲν εἶναι* τὰ ἄνθη οἱ ἀστέρες τῆς γῆς, καὶ δὲν εἶναι οἱ ἀστέρες μας τὰ ἄνθη τοῦ οὐρανοῦ; *Δὲν ἐμπορεῖ* τις ἀκριβῶς νὰ θεωρήσῃ τὴν κατασκευὴν ἄνθους χωρὶς νὰ τὸ ἀγαπήσῃ. *Αὐτὰ παριστάνουν* καὶ δηλοποιοῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν δημιουργίαν, καὶ διὰ μέσου αὐτῶν λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος καὶ φανερόναι ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον του· διότι αὐτὰ πρῶτον διεγείρουν εἰς τὸν νοῦν αἰσθησίν τοῦ ὡραίου καὶ ἀγαθοῦ. *Τὸ ἀνωφελὲς αὐτὸ τῶν ἀνθέων* εἶναι ἡ κομψότης καὶ μεγάλη ὡραιότης των· καθότι μᾶς ὁδηγοῦν εἰς διαλογισμοὺς γενναιότητος καὶ ἡθικῆς καλλονῆς, ἀποκεχωρισμένους καὶ ἀνωτέρους πάσης ἰδιοτελείας· ὥστε εἶναι ὡραία μαθήματα εἰς τῆς φύσεως τὸ βιβλίον, διδάσκοντα τὸν ἄνθρωπον ὅτι δὲν ζῇ ἀπὸ ἄρτον ἢ ἀπὸ ἄρτον μόνον, ἀλλ’ ὅτι ἔχει καὶ ἄλλην παρὰ τὴν σωματικὴν ζωὴν.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ, Τέκνον, ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

ΑΠΟ ὅλα τὰ αἰσθητὰ θαύματα, τὰ ὅποια ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ζῶν εἰς τὸν κόσμον, καὶ δὲν ἐστάθη μία ἀπόδειξις φανερά τῆς θείας ἐκείνης δυνάμεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὡς υἱὸς Θεοῦ. *Ὅταν αὐτὸς ἤρχισε νὰ θαυματουργῇ, καὶ μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας· ὅταν εὐλόγησε τοὺς πέντε ἄρτους, καὶ ἐχόρτασε πενταχισχιλίους ἄνδρας εἰς τὴν ἔρημον· ὅταν ἐπεριπάτησεν ὡσάν πνεῦμα ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· ὅταν μεταμορφώθῃ, καὶ ἔλαμψεν ὡς ἥλιος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Θαβώρ· ὅταν ἐθεράπευσε τὸν δοῦλον τοῦ ἑκατοντάρχου, τὴν πενθερὰν τοῦ Πέτρου, τὸν παράλυτον εἰς τὴν προβατικὴν κολυμβήθραν, τὴν αἰμορροοῦσαν, τὴν συγκύπτουσαν, τὸν ὑδρωπικόν, καὶ ἐκείνον ὅστις εἶχεν ἐξηραμμένην τὴν χεῖρα· ὅταν ἐκαθάρισε τόσους λεπρούς, ἐφώτισε τόσους τυφλοὺς, ἤλευθέρωσε τόσους δαιμονισμένους· ὅταν ἀνέστησε (τὸ ὅποιον εἶναι περισσότερον) τὴν κόρην τοῦ Ἰαείρου, τῆς χήρας τὸν υἱόν, καὶ τὸν Ἀάξαρον· δὲν ἔλαβεν ἄλλην ὑπόληψιν, παρὰ ὅτι ἦτον ἓνας θαυματουργός, ἓνας προφήτης, ἓνας ἅγιος, ὅμως ἄνθρωπος. *Ὅσοι ἐβλεπαν τὰ θαύματα του, λέγει, ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν δόντα τοιαύτην ἐξουσίαν τοῖς ἀνθρώποις.* Καὶ ἄληθινὰ ὅμοια θαύματα ἔκαμναν ἀρχήτερα οἱ προφῆται, καὶ ὑπερώτερα οἱ ἀπόστολοι, ἄνθρωποι καὶ αὐτοί.*

Ἐξείρετε πότε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδειξε τὴν θεϊκὴν του δύναμιν, πότε ὁμίλησε καὶ ἐπραξεν ὡς υἱὸς Θεοῦ; *Ὅταν ἤρχισε νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας.* *Ὅθεν, ὅταν εἶπε πρὸς τὸν παραλυτικόν με αὐθεντικὴν ἐξουσίαν, ἑλπίωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου· οἱ ἐκεῖ καθημένοι γραμματεῖς, οἵτινες ἐνόμιζαν ὅτι αὐτὸς ἦτον ἄνθρωπος, καὶ τὸν ἤκουαν νὰ ὁμιλῇ ὡς Θεός, ἐνόμισαν ὅτι βλασφημεῖ.* *Τί οὗτος λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰμὴ*

ὁ Θεός; Κατὰ τὴν πλάνην των αὐτοὶ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν· διότι τὴν ἀμαρτίαν ἄλλος δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ, παρὰ ὁ Θεός· ‘Εγὼ εἰμι,’ λέγει ὁ αὐτὸς μετὰ τὸ στόμα τοῦ Ἡσαίου, ‘ἐγὼ εἰμι ὁ ἐξαλείφων ἀνομίας.’—ΜΗΝΙΑΤΗΣ.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΤΕ τις κάμνει ὑπολογισμὸν τινά, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀκολουθεῖ, ὅτι ἀπ’ ἀρχῆς κόσμου μέχρι τῆς σήμερον ἐθυσίασεν ὁ πόλεμος τὸ ἐν δέκατον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἤγουν ὑπὲρ τὰς δεκατέσσαρας χιλιάδας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ὑπερβαίνει δεκαοκτὼ φορές τοὺς ζῶντας σήμερον ἐπὶ γῆς· ἢ, μ’ ἄλλα λόγια, τόσοι ἀνθρωποὶ κατεσφάχθησαν, ὅσοι ἠδύναντο νὰ κατοικήσωσι δεκαοκτὼ κόσμους, ἔχοντας πληθυσμὸν ἰσάριθμον τοῦ ἰδικοῦ μας. Πόσον δὲ τρομερὸν καὶ φρικτὸν εἶναι νὰ συλλογίζεται τις, ὅτι 14,000,000,000 σωματῶν, μετὰ θείαν σοφίαν ὀργανισμένων, καὶ προικισμένων μετὰ νοητικὰς δυνάμεις, ἐθυσιάσθησαν, ἐσφάχθησαν, καὶ κατεκερατίσθησαν ὑπ’ ἄλλων τὴν αὐτὴν φύσιν συμεριζομένων!—Τῶνόντι, λυπηρότατον εἶναι νὰ βλέπωμεν καὶ εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα, ὅστις καυχᾶται διὰ τὰς προόδους του εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὸν πολιτισμὸν, καὶ εἰς τὴν θρησκείαν, ὅτι οὔτε λόγος, οὔτε φιλοφροσύνη, οὔτε Χριστιανισμὸς, δὲν ἐφθασε νὰ στήσῃ τὴν πρὸδον τῶν ἐξολοθρευτικῶν στρατευμάτων, καὶ νὰ στιγματίσῃ τοὺς φιλοπολέμους.

Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 7.

ΘΕΛΩ τώρα νὰ σὲ ὁμιλήσω περὶ τῆς θερμότητος τῆς φλόγος.

Τὸ κηρίον τοῦτο εἶναι περίπου ἡμίσεια ὥρα ἀφοῦ ἀνάπτει, καὶ λοιπὸν ἔχει πολλὰ μακρὸν κάρκαδον. Θέλω τώρα τὸ σβέσειν μετὰ δυνατόν καὶ αἰφνίδιον φύσημα—ἰδοὺ, τὸ κάρκαδον μένει ὀλοκόκκινον, ὁ δὲ ἀτμὸς τοῦ κηροῦ ἀναβαίνει πλουσιοπάροχα διὰ ὀλίγην ὥραν.

Τί ἀποδεικνύει τοῦτο; Ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θερμότης τοῦ καρκάδου ἢ τῆς θρυαλλίδος, μολονότι ἀρκετὴ καὶ πλέον παρ’ ἀρκετὴ διὰ νὰ μεταβάλλῃ τὸ κηρίον εἰς ἀτμὸν, δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ πυρώσῃ τὸν ἀτμὸν τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἀναδοθῇ φλόξ.

Ἐνῷ ἡ θρυαλλὶς αὕτη μένει κατάπυρρος καὶ ὀλοκόκκινος, ἐὰν φυσήσω ἐλαφρὰ ἐπάνω εἰς αὐτήν, ἢ, ἀκόμη καλῆτερα, ἐὰν πιάσω τὸν κηρὸν μετὰ τὴν χεῖρά μου, καὶ ὑψώσω αὐτὸν αἰφνιδίως εἰς τὸν ἀέρα, ἐνδέχεται νὰ τὸν μετανάψω—ἰδὲ,

ἐπέτυχα! Πῶς ἐγινε τοῦτο; Τὸ φύσημα, ἢ ὁ ἀήρ, ἐθέρμανε πολὺ μᾶλλον τὴν θρυαλλίδα, (ἀπαράλλακτα καθὼς γίνεται πολὺ θερμότερα ἢ ἀναμμένη ὕσκα, ἐὰν φυσήσω ἐπάνω εἰς αὐτήν,) ἢ αὐξημένη δὲ θερμότης ἔκαμε τὸν ἀτμὸν νὰ ἐπάρῃ φωτίαν, καὶ νὰ ἀνάψῃ.

Ἀνάπτω τὸ ξυλάριον τοῦτο, καὶ τὸ ἀφίνω νὰ καίεται ὀλίγον· τώρα σβύνω τὴν φλόγα, καὶ τὸ γυρίζω βιαστικὰ εἰς τὸν ἀέρα—ἰδοὺ, ἀνάπτει πάλιν.

Κύτταξε τοὺς χωνευμένους ἐκείνους ἀνθρακας· μόλις φαίνονται κόκκινοι· βάλλω δὲ ξυλάρια τινὰ ἐπάνω εἰς αὐτοὺς, τὰ ὅποια κανυατίζονται μὲν, ἀλλὰ δὲν ἀνάπτουν· μεταχειρίζομαι τώρα τὸ φυνερόν, καὶ φυσῶ ἐλαφρὰ· ἡ ἀνθρακούφη δὲ γίνεται πολὺ κανυατροτέρα· καὶ τέλος αὐξάνει τόσον ἡ θερμότης αὐτῆς, ὥστε ἀνάπτει ὁ ἀτμὸς τῶν νέων ξύλων, καὶ φλόγες ἀναδίδονται.

Ἀπὸ τὰ οἰκιακὰ ταῦτα πάγκοινα παραδείγματα γίνεται πασιδῆλον, ὅτι εἰς παραγωγὴν φλογὸς ἀπαιτεῖται μεγίστη θερμότης—ἰδοὺ, δὲν ἐμπορῶ νὰ ἀνάψω τὸ κηρίον μετὰ τὸν ἀμυδρὸν τοῦτον ἀνθρακα· φυσῶ λοιπὸν ἐπάνω εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν καθιστάνω ζεστότερον, καὶ οὕτω εὐθὺς ἀνάπτει ὁ κηρὸς μου.

Εἰς τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ συνειθίζει ὁ χημικὸς νὰ ἀνάπτῃ λύχνον ἢ λαμπάδα μετὰ λαμπρὸν ὀλοκόκκινον ἀνθρακα ἀπὸ τὴν κάμινον, ἥτις δουλεῖ ἐκεῖ σχεδὸν πάντοτε· ἀφοῦ δὲ ἀνάψῃ μίαν φοράν ὁ ἀτμὸς τοῦ κηροῦ ἢ τοῦ ἐλαίου, ἢ φλόξ λαμβάνει ταχέως λευκὴν θερμότητα, προξενουμένην ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ὅστις, ὀρμὴν ὀλόγυρα, ῥιπίζει αὐτήν, τρόπον τινά.

Ἔστω λοιπὸν, διὰ νὰ γένῃ φλόξ, ἀπαιτεῖται πολλὴ θερμότης· τοῦτον δὲ οὕτως ἔχοντος, ἐὰν ἤθελε τις ἀφαιρέσειν θερμότητα ἐκ τῆς φλογός, ἢ, μ’ ἄλλα λόγια, ἐὰν ἤθελε ψυχράνει αὐτήν, τί τάχα ἤθελεν ἀκολουθήσειν; Ἡ φλόξ ἤθελε σβεσθῇ· τοῦτο δ’ εὐκόλως ἐμπορῶ νὰ σὲ τὸ ἀποδείξω δι’ ἀπλουστάτου μηχανήματος.

Ἐχω ἐδῶ βαμβακεράν κλωστήν λεπτοτάτην· τὴν περιτυλίττω μέσα εἰς κηρὸν, ὥστε νὰ κάμω ὑποκοριστικὸν τι λαμπάδιον· κολλῶ αὐτὸ εἰς τὸ ξύλον τοῦτο, καὶ τώρα τὸ ἀνάπτω—ἰδὲ, πόσον λεπτὴν φλόγα κάμνει.

Ἰδοὺ καὶ μαλακὸν τι χάλκινον σῆμα, περίπερ ἐν ὄγδοον τοῦ δακτύλου παχὺ· τὸ λυγίζω, καὶ κάμνω ἐξ αὐτοῦ μικρὸν τι δακτυλίδιον. Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο καταβιβάζω τώρα, ὥστε νὰ περικλείσω εἰς αὐτὸ τὴν λεπτὴν φλόγα,—ἰδὲ, ἡ φλόξ σβύνεται πάραυτα.—Τὸ αὐτὸ θέλει ἀκολουθήσειν, ἐὰν βαστάξω ὀλίγην ὥραν τὸ μέγα τοῦτο μολίβδινον σφαῖριον πλησίον εἰς τὴν λεπτὴν φλόγα. Πόθεν τοῦτο; Ἐκ τοῦ ὅτι τὸ